

## تغذیه کبوتر های جوجه دار بطور صحیح :

تغذیه کبوتر – بهترین دانه برای تغذیه کبوتر جوجه دار مخلوطی از دانه هایی مانند ارزن، قره ماشی، گاو دانه ، گندم ، ذرت و نان بربری و یا سنگک خشک و هاون شده بدون کپک (بخاطر سبوس و همچنین وجود نمک کبوتر علاقه زیادی به خوردن آن نشان می دهد هم برای خود و هم برای جوجه هایش خیلی خوب می باشد ولی خوردن بیش از اندازه آن باعث اسهال در کبوتر می شود). ته مانده غذاهای طبخ شده بدلیل روغنی که در این غذاها وجود دارد اثر بسیار بدی در سیستم گوارشی حیوان می گذارد و باعث اسهال و گاهی نیز انسداد روده و بیماری گوارشی در کبوتر می شود. کبوتر حیوانی زیرک است به خاطر اینکه که تخمهایی که روی آنها خوابیده و یا جوجه ها و جایس سرد نشود میل به خوردن دانه های درشت را بیشتر از خود نشان می دهد. و ابتدا آنها را بر می دارد. در کل کبوتر در سبد غذایی خود کاملا تشخیص می دهد که بدنش به کدام دانه بیشتر احتیاج دارد و با برداشتن سریع آن می توان به نیازش پی برد. می توان قره ماش، ارزن، گندم و ذرت در تمام وعده ها را حفظ کرد و مابقی به صورت وعده های تفننی به آن در هر وعده اضافه کرد.



ذبح کبوتر در ایران معمولاً به صورت سنتی و با چاقو انجام می شود. بعد از کشتار و پیش از سرد شدن لاشه باید به کندن پرها اقدام شود. هر چه لاشه گرم تر باشد کندن پرها آسان تر خواهد بود. کندن پرها از لاشه سرد شده کاری دشوار است. پرکنی در کبوترها ممکن است با روش خشک و یا خیس شده در آب گرم انجام شود. در پرکنی با کمک آب گرم، کبوتر را در آبی با دمای ۵۵ درجه سانتی گراد داخل کرده، گرمای آب سبب می شود که ریشه پرها سست شده و پرهایی که با این روش سست می شوند به راحتی با دست کنده می شود. در بسیاری از کشورها به دلیل رعایت مسائل اقتصادی، کبوترهای گوشتی جوان را در ۲۸ روزگی ذبح می کنند چون کبوترها در این سن هنوز پرهایشان کامل نشده و کرک های آنها به طور کامل از بین نرفته است و در نتیجه عملی پرکنی در آنها راحت تر صورت می پذیرد.

### دوره نگهداری کبوتران پرورشی :

دوره نگهداری کبوتران پرورشی به طور متوسط ۵ سال بوده و معمولاً در سالهای دوم و سوم بیشترین تولید را داشته که از سال پنجم در حد چشمگیری کاهش می یابد.

### تولک رفتن :

پرریزی در کبوتر یا به اصطلاح «تولک رفتن» یکی از مراحل طبیعی و تکاملی زندگی کبوتر است که همه ساله در آغاز فصل گرما (حدوداً اواخر خرداد ماه یا اوایل تیر، بسته به گرمای محلی) و با تغییرات هورمونی در پرنده به آرامی آغاز می شود و در مرداد ماه شدت گرفته و تا انتهای مرداد و گاه شهریور ادامه پیدا می کند. تولک رفتن از نظر ظاهری همراه با پرریزی و جایگزینی پرها و آغاز سیر کم کاری ارگان های تولید مثلی و قطع تخمگذاری می باشد. تولک رفتن نه تنها پرهایی نو و با کیفیت را جایگزین پرهایی کهنه می کند، بلکه نشانی از دگرذیسی درونی در پرنده است، همچون پلی که پرنده را از یک مرحله به مرحله دیگر زندگی و افزایش سن هدایت می کند. برخلاف خرافات رایج که پریختن کبوتر را نمی پسندیدند یا گاه علامت بیماری می دانستند و با استفاده از انواع داروها و این اواخر حتی استفاده از مشتقات استروئید (ماده ی مخدر دوپینگ) سعی در کند کردن یا حتی جلوگیری از توی لک رفتن کبوتر داشتند، پرریزی نه تنها نشان دهنده ی ضعف یا کسالت در کبوتر نیست، بلکه خود نشانی از سلامت کاملی پرنده است. به همین خاطر، اگر کبوتری توی لک نرفت یا پرریزی اش با کندی انجام شد، باید به سلامت آن شک کرد. تابش نور آفتاب تاثیر مهمی در فعالیت غدد و ترشح هورمون دارد. در پاییز با کم شدن تابش نور خورشید فعالیت این غدد هم کم می شود. هورمونها اهمیت زیادی در فرایند زندگی کبوتر دارند. به عنوان مثال هورمونها تعیین می کنند کبوتر چه موقع توی لک برود و در تنظیمات بدن (فشار خون، تولید مثل، تولید شیر برای تغذیه جوجه و ...) بسیار موثرند. این هورمونها بر غده تیروئید کبوتر هم اثر می گذارند. غده تیروئید در دوران پرریزی بسیار فعال است. پرریزی با افتادن دست پرها شروع می شود. این پرها به ترتیب نو می شوند. سپس پرهایی حرامی یا دوازده پر دوم بالای شروع به ریختن می کنند و بر خلاف شاهپرهای ترتیب افتادنشان متفاوت است. زمانی که تیزه پنجم افتاد پس پرها هم شروع به افتادن و نو شدن می کنند. مدت زمان دوران لک ۴ تا ۶ ماه است که بیشتر بستگی به سن کبوتر دارد. کبوتران جوان حدود ۶ ماه را برای نو شدن پرهایشان نیاز دارند ولی بالغها در زمان کمتری از لک در می آیند. اگر در حین پرریزی یکی از تیزه ها کوتاه بماند و به اندازه طبیعی خودش نرسد می تواند نشان دهنده بیماری یا تغذیه ضعیف باشد.